

Ikonu Presvätej Bohorodičky v Máriapócsi namaľoval István Papp v roku 1675 na žiadosť L. Csigriho, pričom dal zaznamenať: „*Ja sluha Boží postavil som tento obraz na odpustenie mojich hriechov.*“ O dvadsať rokov neskôr, od 4. novembra 1696, tento obraz slzil.

Počas svätej liturgie po premenení pócsky roľník Mihály Eöry s prekvapením videl, že z očí Márie na ikone tečú slzy a na jej tvári vidno bolesť. Veriaci sa čoskoro dozvedeli o zázračnom slzení. Na druhý deň sa zišlo v chráme veľké množstvo veriacich, ako aj cisárski dôstojníci, vojenský duchovní i župní úradníci. Rímskokatolícky duchovný zo susednej dediny vyzdvihol k obrazu dieťa jedného dôstojníka, ktoré bolo po dotyku ikony uzdravené. Šťastná matka z vďačnosti položila pred obraz drahý náhrdelník. Slzenie obrazu trvalo s prestávkami od 4. novembra do 8. decembra. Do chrámu zavítal aj veliteľ cisárskeho vojska, ktoré sa zdržiavalo pri Tise, generál gróf Corbelli. Ten si ikonu pozorne prezrel a slzy utierkou zotrel na ďalšie prešetrenie. Toto vyšetrenie urobil v prítomnosti tristo ľudí, medzi ktorými boli luteráni aj kalvíni. Cirkevné vyšetrenie nariadil jágerský biskup György Fenessy. 26. decembra 1696 sa začali zaznamenávať svedecké výpovede. Bolo tridsaťšesť svedkov, ktorí jednoznačne vypovedali o pravdivosti slzenia. Generál Corbelli zaslal jágerskému biskupovi a cisárovi vlastnoručné vyhlásenie o slzení ikony. O tom, že pócsky gréckokatolícky chrám bol miestom zázračného slzenia Presvätej Bohorodičky, povolil jágerský biskup György Fenessy uverejniť správu, a to na základe svedeckých zápisničných výpovedí. Rakúsky a uhorský kráľ Leopold I. na žiadosť svojej manželky Eleonóry a na radu kapucína Marca d'Aziana dal odvieť slziaci obraz do Viedne.

György Fenessy poveril svojho kanonika Imreho Csákyho, košického farára, premiestnením ikony. Keďže ten sa obával vzbury občanov, vo februári 1697 prišiel do Pócsa v sprievode vojska. Veriaci chceli zabrániť tomu, aby bol obraz prevezený do rakúskeho hlavného mesta, ale na zákrok farára prestali s odporom, a tak v prítomnosti veriacich zázračný mariánsky obraz opustil obec. Sprievod so zázračným obrazom prišiel 4. júla 1697 do Viedne, kde ho prijal cisársky pár a umiestnil v cisárskej kaplnke nazvanej Favorita. Po dlhých oslavách obraz umiestnili v Dóme sv. Štefana, kde od toho času pred ním stále horí množstvo sviečok.

Už pri prevoze obrazu do Viedne boli urobené viaceré kópie. Ťažko zistiť, koľko sa ich vyrobilo, lebo nielen chrámy, ale aj súkromné osoby si ich zadovážili. V Maďarsku sa medzi inými uchováva aj v Budapešti a Ostrihome. V Rakúsku ho

vlastní sedem chrámov a niekoľko kópií sa nachádza aj v Nemecku a vo Švajčiarsku. Aj na miesto pôvodného obrazu v Pócsi sa dostala takáto kópia. O pôvode terajšieho pócskeho obrazu sú dve domnienky. Podľa jednej už pri prevoze obrazu do Viedne urobil kópiu neznámy maliar v jezuitskom kláštore v Barci pri Košiciach. Podľa druhej údajne pócsky duchovný Gréckokatolíckej cirkvi žiadal od cisára vrátenie obrazu. Rozhorčený cisár jágerskému biskupovi písomne oznámil, že z pôvodného obrazu nechá urobiť kópiu a tú daruje chrámu v Pócsi. Jágerský biskup István Telekessy zariadil namaľovanie kópie, ktorú zaslal do Pócsa. Biskup sa v jednom svojom liste sťažuje, že nový obraz si nevážia, za starým žialia, čiže neteší sa veľkej úcte. Vážnosť získal nový obraz až potom, keď obdobne ako prvý slzil 1., 2. a 5. augusta 1715. Po prešetrení tej udalosti komisiou cirkevná vrchnosť povolila uctievanie obrazu Presvätej Bohorodičky. Potom obraz aj druhýkrát slzil, a to v decembri 1905 s prestávkami celý mesiac. Skutkovú podstatu slzenia vyšetřovala cirkevná aj svetská komisia. Bola zistená pravdivosť slzenia. Hodvábnu šatku, ktorou boli slzy zachytené, zarámovali a zavesili na stenu chrámu. Tam sa nachádza aj dnes.